

Sygn. akt IV CZ 22/11

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

ze skargi J. Ł. o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 lutego 2010 r.,
w sprawie z powództwa J. Ł.
przeciwko Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2011 r.,
zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Apelacyjnego
z dnia 14 września 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 września 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę powoda J. Ł. o wznowienie postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 4 lutego 2010 r., na podstawie art. 403 § 2 i art. 410 § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu wskazał, że powołane przez powoda w skardze wyniki badań i diagnoza dr P. G. nie mają cechy niedostępności w poprzednim postępowaniu. Sąd zwrócił uwagę na ponad pięcioletni czas trwania postępowania i możliwość skorzystania przez powoda z pomocy wszelkich specjalistów w dziedzinie medycyny w celu wykazania związku przyczynowego między wypadkiem z dnia 27 listopada 2004 r. a schorzeniami kręgosłupa. Wskazał, że badania kręgosłupa powoda były wykonywane przed wydaniem prawomocnego wyroku i zostały uwzględnione przez powołanych w sprawie biegłych. Dodał, że powód nie wykazał związku między przedłożoną dokumentacją z poradni zdrowia psychicznego a podstawą wznowienia.

W zażaleniu powód podniósł, że nie mógł wcześniej uzyskać wiedzy o nowych okolicznościach związanych z jego chorobą, gdyż leczył się u innych lekarzy, niż dr P. G. Nie mógł każdorazowo weryfikować diagnoz lekarskich z uwagi na zaufanie do służby zdrowia i konieczność ponoszenia większych kosztów leczenia. Podkreślił, że jako podstawę wznowienia postępowania wskazał to, że opinie biegłych powołanych w zakończonym prawomocnie postępowaniu dotyczyły dyskopatii, a aktualne badania wykluczyły, by powód kiedykolwiek cierpiał na tą chorobę. Dodał też, że w skardze o wznowienie informował o diagnozowaniu go w kierunku nowotworu złośliwego, który może mieć związek z wypadkiem, do czego nie odniósł się Sąd Apelacyjny naruszając tym samym art. 361 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne. Sąd Apelacyjny prawidłowo ocenił i wyjaśnił, dlaczego okoliczności powołane w skardze o wznowienie postępowania nie mogą być uznane za nowe i istotne. Sąd Najwyższy ocenę tę podziela.

Podstawą wznowienia przewidzianą w art. 403 § 2 k.p.c. jest późniejsze – po uprawomocnieniu się wyroku lub postanowienia orzekającego co do istoty

sprawy - wykrycie takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, niepubl.). Przyjmuje się, że okoliczności faktyczne i dowody powinny być nie tylko nieujawnione w postępowaniu prawomocnie zakończonym, ale i nieujawnialne, czyli niedostępne dla strony skarżącej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 4 marca 2005 r., III CZP 134/04, niepubl.).

Powód w toku trwającego kilka lat postępowania sądowego miał obiektywną możliwość przeprowadzenia konsultacji u innego lekarza i zweryfikowania postawionej wcześniej diagnozy. Z przytoczonych w skardze twierdzeń nie wynika, kiedy doszło do pogorszenia jego stanu zdrowia, skutkującego m.in. zmianą lekarza prowadzącego. Wreszcie powód nie wskazał nawet, na czym miał polegać związek między wypadkiem z dnia 27 listopada 2004 r. a nowotworem złośliwym, lecz ograniczył się do zasygnalizowania jego prawdopodobieństwa.

Powyższe świadczy o tym, że nie zachodzi wskazana przez skarżącego podstawa wznowienia przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. Do przyjęcia, że skarga opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, nie wystarcza samo sformułowanie przez skarżącego zarzutów w sposób odpowiadający ustawowo określonym podstawom wznowienia, jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, iż podnoszona podstawa nie zachodzi. Prawidłowo zatem Sąd Apelacyjny uznał, że skarga o wznowienie nie została oparta na ustawowej podstawie i ją odrzucił (art. 410 § 1 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.